

Basketbal op wielen

EEN AVOND IN EEN ROLSTOEL OP EEN BASKETBALVELD

Basketbal op wielen

Veel rolstoelbasketbalclubs zijn er niet in België. Daarom wil de Gentse ploeg Silverspokes de sport nieuw leven inblazen. In tenue en op basketsloffen namen we deel aan een training.

Astrid Houthuys

Foto's Eric de Mildt

GENT | Als ik op een gure oktoberavond de deur naar de sporthal van het UZ Gent openduw, lijkt het wel of ik de *Ilias* binnenwandel. Op het veld, dat op dat andere bij Troje lijkt, denderen karretjes af en aan. Grote wieldoppen beschermen de schuin ingeplante, wendbare wielen. In de karren zitten gespierde binken die barbaars op elkaar inbeuken. Gelukkig zijn dit niet de kerels met wie ik later op de avond een training rolstoelbasket zal volgen – bij nader inzien blijken deze mannen om een rugbybal te vechten (en niet om een basketbal, noch om een Griekse schone).

In een hoek van de sporthal vind ik de man die ik zoek: Wouter Terryn is de trainer van de Gentse rolstoelbasketbalploeg Silverspokes, die op zijn beurt lid is van de Vlaamse Liga Gehandicaptensport. Het helse kabaal schijnt hem niet te deren, geconcentreerd werkt hij op zijn laptop. Wat doet zo'n sportman met zijn computer in een sporthal, vraag ik me af. Maar later, als blijkt dat Wouter niet alleen de trainer is van de verschillende afdelingen van de Gentse Silverspokes, maar ook assistent coach en kinesist bij de nationale rolstoelbasketbalploeg, internationaal *classifier* (iemand die spelers inschaalt volgens hun functionele mogelijkheden), organisator van toernooien, jeugdkampen en trainersopleidingen... vind ik het zelfs vreemd dat hij niet wordt geflankeerd door een privé-secretaris.

Vers bloed

Wouter valt meteen met de deur in huis. 'Rolstoelbasket is een bedreigde sport. In heel België zijn er slechts een twintigtal clubs en die hebben moeite om hun jonge spelers te behouden, laat staan om nieuw bloed aan te trekken.'

Dat is meteen ook de reden waarom Wouter, zelf valide, zijn ploeg heeft ingeschreven voor Hart voor handicap: met het geld dat Silverspokes krijgt, wil Wouter elk jaar een zestal 'open trainingen' organiseren. Beginnende spelers van over het hele land zijn er welkom om er hun spelstijl en -technieken te komen verbeteren. De bedoeling is dat de deelnemers de nieuw aangeleerde *skills* doorgeven aan jong geweld in de eigen ploeg. Met als (verhoopt) gevolg dat ook daar het spelniveau verhoogt en ambitieuze spelers gemotiveerd blijven.

Behalve het organiseren van open trainingen, wil Silverspokes ook enkele extra basketbalrolstoelen aanschaffen voor de ploeg. 'Al onze spelers moeten een stoel van de club kunnen gebruiken', zegt Wouter. 'Daar maken we een punt van eer van.' Een dure affaire, dat punt van eer, want voor een goede basketbalrolstoel, die een vijftal jaar meegaat, betaal je al gauw 3.500 tot 5.000 euro.

Intussen is het bijna zeven uur. Twee studenten L.O. van de Arteveldehogeschool komen binnengewandeld. Brecht en Nick lopen stage bij Silverspokes en geven vanavond hun eerste training. Ze leggen hun les voor aan Wouter, die hen bestookt met tips. 'Als je het aan je spelers overlaat, spelen ze binnen één vierkante meter. Jullie moeten hen laten bewegen. Hou daarmee rekening bij jullie oefeningen.'

Acht uur. De rugbyspelers hebben het toneel verlaten en een groep jongelui rolt zich warm: studenten, volwassenen, leerlingen van het MPI van Kwatrecht en patiënten van het revalidatiecentrum van het UZ Gent. Onder hen ook Arthur (17), die elke week speciaal van Charleroi komt. Vroeger was hij niet van het basketbalveld weg te slaan. Na zijn ongeval – een tijdsbepaling die overigens opvallend aanwezig is in de gesprekken die avond – stortte zijn wereld in. 'Maar sinds Arthur het rolstoelbasket heeft ontdekt', vertelt Wouter, 'zien zijn ouders hem weer lachen en leven.' Ik voel me klein.

Riemen

Het moment der waarheid is intussen aangebroken. Stagiair Brecht gespt me vast in mijn rolstoel. De riemen zitten strak rond mijn middel, knieën en enkels. Ze vertrouwen me niet, denk ik. Ze verwachten zeker dat ik uit mijn stoel zal springen en hard met de bal zal weglopen? Maar volgens Brecht kan ik dankzij de riemen extra kracht zetten en ver naar de bal reiken zonder uit mijn stoel te vallen. 'Heel goede spelers kunnen zelfs met hun stoel in de lucht springen', zegt Wouter. Ik zie het al helemaal voor me. Ik die na een meesterlijke jump met stoel en al aan de ring hang. En die jonge kerels die toertjes rond mij rijden en mijn naam scanderen. De werkelijkheid pakt lichtjes anders uit. De ring hangt even hoog als bij het gewone basketbal. Daar geraak ik van

mijn leven met mijn rolstoel niet bij. Mijn medespelers nemen me intussen ginnegappend op. Want ook al spelen mannen en vrouwen gemengd bij rolstoelbasket, die avond blijk ik wel de enige vrouw. Bovendien weten ze dat ik zal afzien. Want op dit veld ben ik de gehandicapte, niet zij.

Ter opwarming moeten we rondjes rijden. Onmiddellijk bengel ik achteraan. Keer op keer dreig ik ook uit de bocht te vliegen. Soms gebeurt dat ook. Vooral de schoolgaande jeugd vindt dat grappig.

Mijn medespelers zijn gelukkig van de zachtaardige soort. Als ik ze later, tijdens een match tienbal, irritant vaak voor en in de wielen rijd, wordt er weliswaar binnensmonds gevloekt, maar ik loop geen enkele muilpeer op. Voor elkaar zijn ze minder vriendelijk, 'Niet slecht voor een gehandicapte!', hoor ik roepen. En tegen de Waal Arthur: 'In your face!'

Als ik van het veld word gehaald omdat de jongens een match gaan spelen en ik – hoe toevallig – de vrouw te veel blijk op het veld, ben ik opgelucht. En toch: als ik na die twee uur training uit mijn rolstoel stap, voelt het alsof ik een stuk van mijn lichaam verlies.

Niet simpel

Even over tien. De spelers kleden zich om. Wouter geeft de stagiairs nog wat feedback en vertrekt. Ook de schoolgaande jeugd maakt zich op om met het busje terug naar Kwatrecht te rijden. James (17), klein, stoer en rad van tong, vertelt me dat het niet simpel is soms, in een rolstoel. 'Weet je dat ze in een restaurant niet aan mij, maar aan de anderen vragen wat ik wil?! Alsof je imbeciel bent als je in een rolstoel zit!' Samen met de anderen treuzelt hij wat. 'Je stuurt ons toch een exemplaar als het artikel verschijnt? En kun je schrijven dat ze bij ons op school de basketring maar niet herstellen? Zo kunnen wij niet oefenen!' Dat beloof ik, en weg rijdt het busje.

Ik voeg me bij de overgebleven volwassenen aan de geïmproviseerde bar en maak de balans van mijn wonden op: één blauwe knie, een trekkende borstspier en twee geschaafde polsen – die smerige wielen. Maar over die futiliteiten durf ik het niet te hebben. Zeker niet als de knappe Sammy (23) me vertelt hoe hij in een rolstoel belande. In april werd hij van zijn motor gekeild door een dronken oudje. 'Dat je niet meer kunt gaan, is vreselijk', zegt hij met een zucht. 'Maar al die andere dingen, waar de mensen nooit aan denken, zoals dat ellendige sonderen of het feit dat ik nooit meer een *danske* zal kunnen *placeren*. Dat is nog veel erger.'

Hij trekt aan de sigaret die zijn vriend Dennis – ook pas in een rolstoel – hem broederlijk aanreikt en staart voor zich uit. De opkringelende rook is het enige wat beweegt. 'Maar misschien, ooit, als ik écht, écht goed word in *mijn sport*, misschien stop ik dan toch met roken.'

